

При туй стареца съ сълзи разказахъ на царъ подробно за сина си; той повторилъ онуй, което съдържаващо прощението.

Господаря взе прощението, проче то и бе да произнесе дума описалъ въ двѣ минути всичко на друга една хартия; той не означилъ имената на виновния и тѣжителя. Прощението на стареца задалъ жалъ у себе си, а другата хартия пратилъ въ сената и просилъ подробно и справедливо да се разгледа. Той въ писмото си направо задалъ на съдиитѣ въпросъ: дълженъ ли е виновния да откупи и доведе сина му, а освѣнъ туй трѣбва ли да плати възмездие или не?

Сената, като получила императорската заповѣдъ рѣшила: по причина че виновния, при вземаніе сина на селянина, са общалъ да го направи щастливъ за да може да принесе полза и на бащата по причина че всичко туй, далечъ отъ да са е и погубило, е изгубило личния момъкъ и съ туй е опечалено и опропастило и стария баща, то сената рѣшава: 1) „Сина да са откупи и възвърне на бащата и 2) всичкитѣ загуби на бащата да са възнаградятъ.

На другия денъ монарха отишелъ самъ въ сената и попиталъ за рѣшението на работата, което му са и поднесло. Господаря го проче и обявилъ че виновния е самъ той; благодарилъ съдиитѣ за тѣхната справедливостъ и заповѣдалъ да са откупи сина, колкото скъпо и да коштува. Но по причина че упорния Шведскій царъ са не съгласявалъ на никакви условия, то господаря са принудилъ на послѣ да даде въ замена нѣколко шведски офицери които биле тоже въ пленъ у руситѣ.

И тѣй откупили сина; господаря го превъзвелъ въ гвардійскій офицеръ и го пратилъ на стария баща; той заплатилъ всичкитѣ загуби на бащата,